

Magiërs

Oppergoden en
Meestermagiërs

Wim Kroeskop

Coverontwerp: Wim Kroeskop

ISBN: 9789402146387

© <Wim Kroeskop

Quersten I

Grachel had door de ogen van Zwrk gezien hoe zijn leger verslagen werd door de bewoners van Utopie. Eerst leek het erop dat ze geen tegenstand hadden, maar daar kwam plotseling verandering in. Eerst kregen de soldaten hulp van vreselijke wezens die ze op hun schouders droegen. Door het monsterlijke uiterlijk van deze wezens zaaiden ze verwarring en de Quersten werden teruggedreven naar het strand. Toen verschenen er andere bewoners van Utopie, die door verschillende kleuren licht omgeven waren en onkwetsbaar bleken. Hij zag hoe één van de hen, gehuld in een blauw licht, doelbewust op Zwrk af kwam en hem in met ongekende kracht in bedwang hield. Daarna werd hij overgedragen aan een andere bewoner die omgeven was door een wit licht. Hij hoorde hoe degene omgeven door het witte licht aan de ander vertelde dat hij wist wat er met Zwrk aan de hand was. Dat hij, Grachel, via Zwrk alles zag en hoorde. De in wit licht gehulde bewoner dwong nu Zwrk toe te zien hoe alle andere Quersten gedood werden. Daarna zag en hoorde hij niets meer, maar voelde wel dat Zwrk nog steeds leefde. Er volgde een lange tijd waarin hij in het ongewisse bleef over wat er gebeurde.

Hij snapte wel dat deze wezens waarschijnlijk zouden proberen naar Querst te komen om hen te onderdrukken of te vermoorden en, naar wat hij van hen gezien had, hadden ze een goede kans het van de Quersten te winnen. Hij ging naar de tempel om Wrochel om raad te vragen. Het Kwaad, dat zich nog steeds als Wrochel voordeed, wist nog niets van wat er gebeurd was. Het was wel even slikken toen het hoorde hoe de Quersten verslagen waren, maar hij liet zijn plan nog niet varen. Dat zou ook niet

kunnen, want zijn enige opdracht van Wrochel was de wereld te veroveren en die over te dragen aan de god van de onderwereld.

Hij fluisterde Grachel in dat hij die nacht wilde nadenken over wat hem te doen stond om de Quersten te helpen. Het Kwaad moest zien met Wrochel in contact te komen en die nacht bleek dit veel eenvoudiger dan verwacht was. Die nacht bezocht Wrochel het eiland Querst.

Hij nam Het Kwaad, dat een deel van hem was, weer in zich op en ging op zoek naar Grachel. Die was verbaasd dat zijn god plotseling op een andere manier met hem sprak. Wel werd hij er gelukkiger van, aangezien zijn god hem van machtige magische krachten voorzag.

Al de volgende dag riep hij met behulp van Wrochel wezens uit de onderwereld op, die alle Quersten moesten te waarschuwen dat ze zo snel mogelijk naar de tempel moesten komen. Vanaf nu moesten ze voor hem en zijn god vechten en de wereld veroveren.

Onder de achtergebleven vrouwtjes was onrust ontstaan omdat de groep, die onder leiding van Jst de granen was gaan oogsten, zolang wegbleef. Onder leiding van Yil en Qui hadden ze net besloten om nog één dag te wachten en daarna met een grote groep op zoek te gaan, toen ze hen zagen aankomen. Het werd een warm onthaal voor de groep en niet alleen omdat ze zoveel graan hadden meegenomen. Ze waren bang dat, als Jst weg zou vallen, de hele groep uiteen zou vallen. De meesten van hen waren er nog niet aan toe om helemaal op eigen benen te staan. Weliswaar zouden Yil en Qui de leiding dan wel overnemen, maar op een of andere wijze hadden ze meer vertrouwen in Jst. Er werd die avond een waar feestmaal aangericht en het was een vrolijke boel, totdat Strk, de

oudste van de drie jonge mannetjes, voorstelde om een deel van het graan te gebruiken om er de drank van te maken die hun vaders ook altijd gedronken hadden.

‘Ik wil wat zeggen,’ zei Jst die dit had gehoord. Ze ging staan en hief haar handen op zodat iedereen stil werd. Ze begon te spreken en haar stem klonk even donker als de donder die intussen langzaam door het dal rolde:

‘Luister goed allemaal. Ik heb niet veel regels gesteld, maar het volgende is er één: Als ik ook maar één van jullie betrap dat hij probeert die drank te maken waar de mannetjes zo wild van worden, sterft hij. Ik wil niet dat jullie je gaan gedragen zoals jullie vaders dat deden en volgens mij komt het mede door die drank dat ze zich zo gedroegen. Ik heb van verschillende vrouwtjes gehoord dat jullie drieën je tegenwoordig fatsoenlijk gedragen. Blijf dat zo doen, dan blijven jullie leven.’

Op slag was iedereen weer bij de les en het jonge mannetje stamelde dat hij het niet zo bedoelde. Hij wilde alleen wat drank maken omdat hij dat van zijn vader had geleerd en omdat die hem verteld had dat een echte man dit dronk. Hij wilde helemaal niet opstandig zijn want zijn leven en dat van de twee andere jonge mannetjes was zo veel te mooi. Jst knikte dat ze het begrepen had en daar bleef het bij.

Aangezien de donder nu gevolgd werd door een enorme regenbui, besloten ze de grotten op te zoeken zodat ze in ieder geval droog bleven. Hierdoor kreeg het feestje een wat vreemd einde, maar Jst wilde dat het voor iedereen duidelijk was dat zij niet weer een overheersing door een mannetje wilde.

Enige tijd later, in de grot, kwam het gesprek op de doorgang die achter de grote grot gevonden was. Jst vroeg aan Qui en Yil:

‘Hebben jullie de grot hierachter al verder onderzocht, of is dat er nog niet van gekomen?’

‘We zijn samen met een paar andere vrouwtjes de grot in geweest, maar behalve die rare, gladde achtermuur was er niets bijzonders te ontdekken. Als je wilt kunnen we morgen samen nog wel een keer gaan kijken, dan kun je zelf een oordeel vormen of we de grot kunnen gebruiken of niet. We kunnen er in ieder geval een opslagplaats van maken. Het graan dat jullie hebben meegenomen kan daar mooi droog liggen,’ antwoorde Qui en Yil vervolgd: ‘Als we ooit aangevallen worden, is het een perfecte schuilplaats. Je kunt hooguit met z’n tweeën tegelijk de grot binnen komen, dus vier goede boogschutters zijn voldoende om iedereen tegen te houden. Als we zorgen dat er voldoende voorraden liggen, kunnen we het er manen lang uithouden’

‘Goed,’ zei Jst, ‘morgenvroeg gaan we kijken, maar het lijkt me niet nodig dat er meer met ons meegaan. Zoals jullie al zeiden: er is niets in de grot. Laten we nu gaan slapen, want we hebben morgen nog veel werk te doen’

In de grote vuurkuil laaiden de vlammen hoog op. Jst zag weer de vier wezens rond de vuurkuil zitten die druk in gesprek waren. De lichamen van de wezens waren zichtbaar, hoewel ze zich nog steeds in een soort mist schenen te bevinden. Ze droegen een blauw gewaad met daarover een riem van hun rechterschouder naar hun linker heup waaraan een zwaard hing. Aan hun lichamelijke kenmerken was te zien dat het twee vrouwelijk en twee mannelijke wezens waren. Rond de gezichten was de mist dikker, waardoor die niet te herkennen

waren. Het was alsof ze de wezens kende. Sterker nog, alsof ze er deel van uitmaakte. Ze voelde een eindeloos diep verdriet, dat veroorzaakt werd door onmacht over wat er in de wereld gebeurde. Blijkbaar waren ze ten einde raad, want, hoewel ze niets verstaan kon van wat er gezegd werd, voelde ze het verdriet alleen maar sterker worden. Plotseling stonden de vier op en liepen dieper de grot in. Achter elkaar liepen ze door de doorgang naar de volgende grot. Bij de achterwand aangekomen legde één van hen zijn hand tegen de wand waardoor die achteruit week.

Nat van het zweet werd ze wakker. Ze wist dat het een droom was geweest, maar het gevoel dat ze erbij was geweest bleef. Plotseling had ze het gevoel dat er iemand naar haar keek. Voorzichtig richtte ze zich op en spiedde door de grot. Mogelijk dat er iemand wakker geworden was doordat ze in haar slaap te veel bewogen had, maar ze bleken allemaal te slapen. Toch bleef ze het gevoel houden, maar nu alsof er een hogere macht in de grot was die tot haar doordrong en haar gerust stelde. Meteen dacht ze aan Gurloch, misschien dat die haar gerust wilde stellen. Toen herinnerde ze zich wat de boom haar verteld had, dat Gurloch, zonder toestemming van de oppergoden, niet over het water kon reizen. Hierdoor werd ze alleen maar verwarder. Weer kreeg ze het gevoel dat iets of iemand haar gerust stelde dat er niets aan de hand was en dat haar binnenkort alles duidelijk zou worden. Nu kwam er een tevreden gevoel over haar. Ze ging weer liggen en viel onmiddellijk in slaap.

De volgende morgen werd ze uitgerust wakker en, ondanks dat haar droom en het gevoel daarna heel sterk

waren geweest, dreef de herinnering eraan ergens in haar achterhoofd rond.

Na een stevig ontbijt vertelde ze de andere vrouwen in de grot dat zij met Yil en Qui de achterste grot verder gingen onderzoeken. Ze verzocht de rest gewoon met hun normale dagelijkse werkzaamheden verder te gaan totdat ze terug waren. Voordat ze echter op weg konden gaan kwam er een vrouwtje uit één van de andere grotten in paniek binnen rennen en riep:

‘Er zijn anderen in het dal. Aite wilde een hoger gelegen grot onderzoeken en terwijl ze naar binnen klom zag ze dat er een aantal mannetjes het dal binnen kwam. De andere vrouwtjes zijn ook gewaarschuwd en ze hebben zich in de grotten verstopt. Wat wil je dat we doen?’

‘Eerst rustig worden,’ antwoordde Jst. ‘Is iedereen gewapend?’

‘Onze wapens lagen in de grotten en iedereen is naar haar eigen grot gegaan. Ik denk het dus wel.’

‘Heeft Aite ook gezien hoeveel mannetjes het waren?’

‘Ze had het over een grote groep, maar ze heeft geen aantal genoemd.’

Jst viel even stil. Er raasde een vreemd gevoel door haar lichaam waaraan ze gedwongen werd gevolg te geven. Ze moest eerst naar de achterste grot. Waarom was haar een raadsel, maar het gevoel was zo erg dat ze dacht te zullen sterven als ze het niet deed. Even dacht ze na en toen besliste ze haar gevoel te volgen. Het kon nooit lang duren had ze begrepen en Qui en Yil konden de vrouwtjes ook wel aanvoeren. Hun enige opdracht zou zijn zich te verdedigen als ze werden aangevallen.

‘Goed, Qui en Yil willen jullie drie groepen maken? De middelste groep, die hoeft niet zo groot te zijn, kan hier in

de grot wachten. Eén van jullie neemt een groep en gaat links in een grot zitten en de ander rechts. Laat niets merken, maar als de mannetjes binnen schietafstand zijn roep ze dan aan. Zeg ze om te keren omdat jullie ze anders zullen doden. Het duurt nog wel even voordat ze hier zijn, maar ik zou me wel haasten. Ik kom zo weer terug, maar ik móet eerst naar de grot hierachter. Vraag niet waarom, dat ik weet niet, alleen dat het móet. Misschien is het een boodschap van Gurloch, mijn nieuwe god. Ga nu, ik kom zo,' en met die woorden draaide ze zich om. Ze stak een harsachtige tak aan in het laag brandende vuurtje en rende verder de grot in naar de doorgang.

Qui en Yil verzamelden snel de andere vrouwtjes en verdeelden ze in drie groepen. Ze waren hier druk mee bezig toen plotseling de drie jonge mannetjes verschenen, ieder voorzien van een lange stok met aan het uiteinde een lange ijzeren punt. Meteen lag er een pijl op Qui haar boog, maar Strk hief onmiddellijk zijn hand op en sprak snel:

'We willen jullie alleen maar helpen. Jullie zijn goed voor ons geweest en we vinden dat ze jullie met rust moeten laten. Laat ons meehelpen het dal te verdedigen.'

Qui en Yil keken elkaar aan. Toen knikte Yil. Qui sprak: 'Goed ieder van jullie gaat bij een groep. Jij,' ze wees op Strk, 'blijft bij deze groep. Jullie blijven hier in de grot totdat Jst terugkomt, of totdat we jullie roepen ons te helpen. Snel verdeelde ze de rest van de vrouwtjes en voegde er een jong mannetje aan toe. Mochten die toch wat van plan zijn, dan waren ze in ieder geval verdeeld over de groepen en konden ze niet tegelijk aanvallen.

Snel slopen de beide groepen, zich zo klein mogelijk makend in de hoop dat de mannetjes hen niet zouden zien, naar buiten. Ze namen hun plaatsen in en wachtten af wat er te gebeuren stond.

Het was geen grote groep die het dal gevonden had. Hij bestond uit vijftien mannetjes die voor een stam, die onderweg naar Grachel was, waren gaan jagen. Het was zuiver toeval dat ze het dal vonden omdat ze een hert volgden dat hen dreigde te ontsnappen. Het dier, gewond door een slecht gegooide speer, was zijn natuur gevolgd en op zoek gegaan naar een plek waar het zich verstoppen kon. Het had de beek gevonden die bij de ingang van het dal lag. Na gedronken te hebben was het stroomopwaarts gestrompeld. Zo waren de mannetjes, die het dier volgden, in het dal gekomen. Eerst hadden ze rustig rondgekeken op zoek naar het hert. Toen het niet meer konden vinden besloten ze de omgeving te verkennen, om te zien of het zich in de bossen verstopt had. Ze waren buitengewoon alert op alles omdat ze zich in een voor hen onbekende omgeving bevonden. Hierdoor vonden ze verderop bij de beek voetsporen. Gezien de afmetingen konden het slechts voetsporen van vrouwtjes zijn en dat klopte ook. Het waren sporen van de vrouwtjes die deze omgeving onderzocht hadden toen ze het dal verkenden. Ondanks de verstreken tijd en de regenbuien waren hier en daar toch nog sporen overgebleven.

De mannetjes keken elkaar aan, wezen op de sporen en besloten te kijken waar deze vrouwtjes zich ophielden. Natuurlijk hielden ze er rekening mee dat er ook mannetjes in de buurt zouden zijn, maar als ze die zagen keken ze wel verder. Het ging tenslotte om maar een paar

vrouwtjes, dus zouden er ook niet al te veel mannetjes bij zijn. Voorzichtig slopen ze verder het dal in. Plots namen ze wat beweging bij een rotswand waar en met hun scherpe ogen zagen ze nog net een drietal vrouwtjes een grot binnengaan. Ze stootten elkaar aan en gebaarden dat ze geen mannetjes zagen. Mogelijk dat die in de grotten verbleven, dus wachtten ze een tijd om te zien of er een naar buiten kwam. Er gebeurde echter niets meer. Ook zagen ze geen vrouwtjes meer en ze besloten het erop te wagen. Ze slopen verder het dal in, er steeds rekening mee houdend dat ze konden worden aangevallen door mannetjes. Toen ze uiteindelijk ongeveer vijftig passen voor de grot waren waar ze de vrouwtjes in hadden zien verdwijnen, hielden ze even stil om weer te overleggen wat ze zouden doen. Zonder het te beseffen waren ze ruim binnen het bereik van de pijlen gekomen. Bovendien waren ze al twee grotten voorbijgekomen van waaruit ze bespied werden.

Het was de grot waar Yil zich schuilhield en de mannetjes schrokken toen ze onverwacht riep:

‘Halt, blijf daar staan anders sterven jullie. Keer om ga naar huis en kom nooit meer terug, dan laten we jullie leven.’

De aanvoerder van de jachtgroep was stomverbaasd omdat hij niet door een mannetje werd aangesproken. Welke stam zou het woord nu laten voeren door een vrouwtje? Geen enkele. Toen schoot hem het verhaal van de stam van Zwrk te binnen. Daar zouden vrouwtjes ontvoerd zijn en mogelijk gedood. Of waren ze misschien zo brutaal geweest om gewoon te vluchten en hadden ze zich hier verstoppt? Hij besprak zijn bedenkingen met de anderen. Mogelijk dat hier helemaal geen mannetjes waren en, als dat zo was, dan waren alleen de

allersterkste vrouwtjes nog in leven en dat konden er nooit veel zijn. De rest was natuurlijk al lang omgekomen. De dreigende woorden echter, dat ze zouden sterven als ze verder liepen, waren duidelijk niet op een bevreesde toon gezegd. Hij besloot te antwoordden en riep:

‘Ik weet niet wie jullie zijn, maar ik wil graag met jullie leider spreken.’

Even was het stil in de grot doordat Yil in verwarring raakte. Ze besepte dat deze mannetjes nooit met een vrouwtje zouden praten, toen kwam echter uit de middelste grot een harde stem. Weliswaar een jonge stem, maar onbetwistbaar van een mannetje.

Toen Jst bij de doorgang kwam, werd haar gevoel dat ze hiernaartoe moest alleen maar sterker. Met de brandende tak zo ver mogelijk voor zich uit betrad ze de achterste grot. De spanning die ze de hele tijd gevoeld had verdween en er kwam een serene rust voor in de plaats. Hier was iets dat haar bekend voorkwam. Langzaam kwam de herinnering terug. De droom van die nacht kwam weer terug en ze zag de vier wezens, die naar de achterwand liepen, weer voor zich. Ook zij liep naar de achterwand, maar toen ze daar haar hand tegenaan legde gebeurde er niets. Niet zoals die nacht bij de wezens gebeurd was. Even was ze van haar stuk gebracht en vroeg ze zich af wat ze hier dan te zoeken had.

Toen was daar die stem in haar hoofd. Het was een rustige mannenstem die in een vreemde taal wat tegen haar zei. Het was vreemd, want, ondanks dat ze die taal niet kende, begreep ze wat de stem haar vertelde. Ze moest de wand naar links volgen en daar waar de achterwand de zijwand weer raakte, lag iets voor haar dat van belang was.

Ze deed wat de stem haar gevraagd had en vond daar, netjes opgevouwen, een soort kleed dat uit metalen ringetjes leek te bestaan en een lange riem met daaraan een schede met een zwaard. De stem raadde haar aan het kleed aan te trekken, hij zou ervoor zorgen dat het haar paste. Ze trok het voorzichtig over haar hoofd en vernam dat het kleed bijna geen gewicht had. Het leek veel te lang voor haar, maar even later scheen er een licht over haar lichaam en het kleed vormde zich naar haar lichaam. Toen het haar precies paste verdween het en de stem in haar hoofd vertelde haar dat niets uit deze wereld haar nu nog kon doden. Toen verzocht de stem haar de zwaardriem om te doen. Voorzichtig pakte ze het zwaard en de riem op en liet die over haar hoofd glijden, van haar rechterschouder naar haar linker heup. Precies zoals de wezens in haar droom het gedragen hadden. Ze pakte het gevest vast om het zwaard uit de schede te trekken en verbaasde zich erover hoe goed het gevest in haar hand paste. Alsof het voor haar gemaakt was. Langzaam trok ze het zwaard uit zijn schede. Hoewel ze nooit een zwaard had aangeraakt, voelde het direct vertrouwd. Er ontstond een warme plek in haar borst toen ze het zwaard bewonderde. De zilverkleurige pommel, die de balans in het zwaard bracht, had een tekening van twee schuine strepen die elkaar op het uiteinde raakten. Toen ze verder keek zag ze op het platte deel onder de dwarsstang hetzelfde teken, maar dan met twee cirkels. Links een wat grotere dan rechts. De stem kwam weer in haar hoofd en vertelde haar dat dit wapen haar altijd zou verdedigen tegen alle onheil. Vooral als het niet van deze wereld kwam. Dat laatste snapte ze niet helemaal, maar ze kreeg het gevoel dat ook dit een belangrijke mededeling was. Ze maakte een paar slagbewegingen met het zwaard en

bedacht dat ze met haar pijl en boog een vijand van veel grotere, en dus veiliger, afstand verslaan kon, maar de stem vroeg haar om op hem te vertrouwen. Plotseling dacht ze weer aan Gurloch en met haar gedachten vroeg ze aan de stem of hij misschien haar nieuwe god was. Ze begreep zijn vrolijkheid niet toen hij lachend liet weten dat hij Gurloch beslist niet was, maar dat het Gurloch goed zou doen als hij dit hoorde. Meteen was de stem weer ernstig en liet haar weten dat haar groep werd aangevallen en dat het tijd werd dat ze die ging verdedigen. Ze was weer alleen. Waarom wist ze niet, maar ze wist dat de stem niet meer bij haar was en dat ze op zichzelf stond. Ze stak het zwaard weer in de schede en liep terug naar de voorste grot, waar ze nog net hoorde wat Strk zei.

‘Wat wil je bespreken? Jullie komen ons dal binnen met wapens. Wees verstandig en verdwijn van hier. Vergeet dat jullie hier ooit geweest zijn, beter nog vergeet dit hele dal. Het zal jullie slechts de dood brengen.’

De aanvoerder van de groep keek weer naar de anderen en sprak zachtjes:

‘Een kind nog. Wel een mannetje, maar een kind. Ik geloof niet dat er hier weerbare mannetjes zijn.’

Daarna draaide hij zich weer naar de grot en riep:

‘Kom allemaal maar naar buiten, dan laten we jullie misschien leven. Er zijn hier helemaal geen mannen en met vrouwtjes en kinderen onderhandelen we niet.’

Toen klonk de stem van Jst:

‘Goed, kom allemaal maar naar buiten. We hoeven voor die paar mannetjes niet bang te zijn. Als zij wensen te sterven is dat maar zo. Laten we ons vertonen en ze nog één kans geven.’

Meteen trad ze uit de middelste grot naar voren. Ook de vrouwtjes uit de andere grotten kwamen naar buiten evenals de drie jonge mannetjes. De groep mannetjes stond nu tegenover een vijftigtal vrouwtjes, allemaal met een vreemd iets, ze kenden geen pijl en boog, in hun handen. Slechts het vrouwtje dat als eerste naar buiten was gekomen hield een vreemd, smal soort zwaard in haar hand en de jonge mannetjes een primitieve speer.

De aanvoerder van de jachtgroep slikte wel even. Het was dan ook een dreigend gezicht tegenover een dergelijk grote overmacht te staan, maar zij waren de mannetjes Quersten en dachten onoverwinnelijk te zijn. Het vrouwtje dat als eerste naar buiten gekomen was liep op hem toe, gevolgd door een jong mannetje. Haar zwaard naar beneden gericht, als hoefde ze niets te vrezen. Op een tiental passen afstand van de leider bleef ze staan.

‘Wees verstandig en ga naar jullie stam terug. Vertel hen dat hier niets te halen valt dan de dood, dan blijf je leven. Val je ons aan, dan sterf je,’ sprak ze rustig. Haar stem had echter een vreemde klank waardoor het mannetje toch wat geïmponeerd werd. Even dacht hij eraan zich om te draaien en weg te gaan, maar dan bedacht hij wat zijn mannen wel niet zouden zeggen. Hij hief zijn speer om te gooien, maar voordat hij de beweging kon voltooien stond plotseling Strk voor hen en drukte zijn speer tegen de keel. Zacht grommend klonk zijn stem toen hij het mannetje toebeet:

‘Luister, doe wat onze leidster zegt of sterf. Keer je om en ga weg nu het nog kan, we hebben genoeg geduld gehad.’ Iedereen keek verbaast naar het tafereel. De mannen omdat een jong het lef had een veel groter mannetje te bedreigen en een vrouwtje op deze wijze te verdedigen, de vrouwtjes omdat hij een vrouwtje verdedigde dat hem

meermalen terecht had geweest en zelfs had gezegd hem te zullen doden als hij nog weer iets verkeerd zou doen.

Langzaam zakte de speer van de man naar beneden als in een overgave. Toen de speer echter bijna op buikhoogte van Strk was, stiet hij in een plotselinge beweging toe. Ondanks de onervarenheid van Strk had hij meteen toen de speer zakte het gevoel dat het mannetje hem zou aanvallen. Hij verwachtte de speer dan ook en liet zij lichaam net op tijd op zij vallen. De speer schoot langs hem en trof Jst, die inmiddels vlak achter hem stond, vol in haar borst. Strk zag de punt in Jst haar borst verdwijnen en met een gil van kwaadheid stiet hij met zijn eigen speer toe. Zijn stoot had zoveel kracht dat hij het hele hoofd van het mannetje doorboorde, waardoor die onmiddellijk stierf. Meteen draaide hij zich weer om naar Jst, maar tot zijn grote verbazing, en die van iedereen, stond Jst rechtop. De houten schacht van de speer stak uit haar borst. De hele metalen punt leek in haar lichaam, dat plotseling omhuld was met een vreemd kleed, te zijn verdwenen. Ook haar eigen gezicht was één en al verbazing. Ze stak het zwaard, dat ze nog steeds vast had, in de schede die op haar zijde hing. Toen pakte ze de schacht vast en brak hem van de metalen punt af. Onmiddellijk verdween het metalen kleed weer en leek één te zijn geworden met haar lichaam.

‘Strk, dank dat je het zo voor mij opneemt. Ik weet nu dat ik er goed aan heb gedaan je onder mijn hoede te nemen. En jullie,’ ze wees naar de andere mannetjes met haar inmiddels weer getrokken zwaard, ‘jullie verdwijnen nu binnen drie hartenkloppen anders doden we jullie.’

Ze legde haar hand op haar borst en telde de slagen van haar hart luid mee. Nog voor ze bij twee was vielen de overige mannetjes onder het slaken van wilde kreten aan.

Als op afspraak lieten Jst en Strk zich op de grond vallen. Een regen van pijlen vloog over hen heen en doorboorde de mannetjes die allen stierven.

‘Willen jullie alles verzamelen wat we kunnen gebruiken en hen daarna buiten het dal begraven? Ik wil niet dat ze ons mooie dal ontsieren. Kom daarna allemaal naar de grote grot, ik moet jullie wat vertellen. Qui en Yil willen jullie met me meekomen. Jij ook graag Strk. Je hebt vandaag bewezen dat je een man bent, maar dan één zoals ik hem graag zie. Ik vind dat ik je daarvoor moet belonen.’

Daarna draaide ze zich om en liep terug naar de grote grot.

Eenmaal in de grot met Strk, Yil en Qui begon Jst uit te leggen wat haar overkomen was. Ze vertelde over haar dromen en de opdracht daarin om naar de achterste grot te gaan. Dat daar een stem tot haar gesproken had en haar had opgedragen het metalen kleed aan te trekken. Dat ze nu ook snapte wat de god, want ze twijfelde er niet aan of het was een god geweest, bedoelde, toen hij haar liet weten dat ze onkwetsbaar zou zijn. Het bewijs was de speer die haar niet had kunnen doden. Ook vertelde ze over het vreemde wapen dat ze had gekregen, dat wel een beetje op de zwaarden van de mannen leek, en hoe vertrouwt dit wapen voelde. Alsof het speciaal voor haar gemaakt was. Toen ze klaar was met haar verhaal overlegden ze wat dit zou kunnen betekenen. Zou er een god zijn die het goed met hen voor had? Toen Qui vroeg of het misschien de god was geweest die bij het woud hoorde dat ze nu mocht doorkruisen, antwoordde ze ontkennend en vertelde wat deze god had gezegd over

Gurloch. Ze overlegden de rest van de morgen, maar kwamen er niet uit. Op het einde zei Jst:

‘Zwrk, ik moet je nog bedanken dat je probeerde mijn leven te redden en dat je mijn aanvaller gedood hebt. Hiermee heb je mijn vertrouwen gewonnen en ik wil graag dat je, nu je bewezen hebt dat je een mannetje bent dat respect voor een vrouwtje heeft, voortaan deel uitmaakt van het overleg dat we iedere keer hebben. Jij vertegenwoordigt daarbij de mannetjes, maar aarzel ook niet om je mening over andere zaken te geven. Bovendien wil ik dat je ook leert om met een boog om te gaan. Ik zal je helpen er één te maken, maar dan één die wat groter is zodat je er later ook wat aan hebt. Zoals je nu groeit ben je volgend jaar al net zo groot als een volwassen mannetje, dus daar hoort ook een groot wapen bij.’

‘Ik dank je voor je vertrouwen in mij en ik verheug me erop om met jullie wapen om te leren gaan. Ook beloof ik jullie dat ik alle vrouwtjes zal beschermen voor zover dat in mijn macht ligt en ik zal ervoor zorgen dat de andere twee zich ook zo gaan gedragen,’ antwoordde Strk.

‘Goed, dan gaan we na het eten op zoek naar een boom waar we een tak van kunnen gebruiken voor een boog. Laten we nu naar de anderen gaan om te zien hoever ze zijn met het begraven van de lijken,’ sprak Jst, ‘en wat onze buit is. Ze droegen allemaal zwaarden en speren, maar ik weet niet wat ze verder nog bij zich hadden.’

I Terug in Mentis

Broeg wilde dat hij niet zo enthousiast had gezegd dat hij wel met Air zou meevliegen op Dragonos Utopiles. Dan had hij er misschien nog onderuit gekund. Nu was hij verplicht mee te vliegen. Niet dat hij bang voor de draak was, nee die zou hem niets doen. Het waren twee andere zaken waardoor hij zijn bedenkingen had gekregen:

Het ene was de grote hoogte waarop de draak vloog. Hij had al een paar maal de neiging gehad om de draak te vragen wat lager te gaan vliegen, maar zich steeds vermand. Weliswaar zat hij met riemen aan het zadel vastgemaakt, dit in tegenstelling tot Air die voor het zadel zat en van riemen niets wilde weten, maar toch. Hij ging er vanuit dat Air, als zij viel, zich wel met haar magie zou kunnen redden. Zélf bezat hij echter géén magie en zou, als hij viel, te pletter vallen. Hij besloot te proberen aan wat anders te denken, om zo zijn angst van zich af te zetten. Het was toch ook belachelijk. Hij, de legerleider van het leger van Utopie, was bang om een stukje boven de grond te vliegen. Het moest niet gekker worden.

Het andere was dat hij zo dicht bij Air zat. Het was nooit een probleem geweest, maar gisteravond was daar verandering in gekomen

Ze waren voor zonsondergang gestopt om een kamp voor de nacht te maken. De draak had hen bij een klein riviertje afgezet, met de mededeling dat hij wilde proberen wat voor het avondeten te vinden. Broeg wilde meteen hout gaan zoeken, maar Air had besloten dat het voor haar tijd werd een bad in de rivier te nemen. Zonder enige gêne had ze haar kleding bevolen zich los te maken en had zich daarvan ontdaan. Genietend van de koele wind op haar naakte lichaam rekte ze zich uit en liep naar het water.

Broeg, die haar voor het eerst naakt zag, keek met verbazing haar slanke, perfect gebouwde lichaam. Alles was in harmonie met elkaar. De gespierde slanke armen en benen, haar vlakke buik, de twee kleine, stevige borsten waarvan de kleine tepels parmantig omhoog wezen en het sierlijk gesneden gezicht. Met een ruk had hij zich omgedraaid. Het koste hem vreselijk veel moeite om niet achter Air aan te gaan en haar te verleiden, om hem van haar mooie lichaam te laten genieten. Hij was in opperste staat van opwinding naar het bosje gelopen, begrijpend dat dit meisje wel degelijk een volwassen vrouw was, en was daarna heel lang bezig geweest met het zoeken naar brandhout.

Dragonos Utopiles zag plotseling onder zich een kleine kudde reeën en meteen dacht hij naar Air:

-Houd je vast, ik ga even wat eten,- er niet aan denkend dat Broeg zijn gedachten niet kon ontvangen. Ook Air dacht er verder niet bij na en omdat Broeg toch vastzat, kon hem toch niets overkomen.

-Laat je ook een stukje voor ons over?-, dacht ze terug.

Na een bevestiging zette de draak de daling in. Broeg, die steeds zorgvuldig het zadel had vastgehouden om te voorkomen dat hij Air zou aanraken, liet nu het zadel los en sloeg in paniek zijn beide armen om Air. Even was ze verbaasd, maar toen begreep ze Broeg zijn angst. Zo goed mogelijk draaide ze haar hoofd wat naar hem om en zei:

'Je hoeft niet bang te zijn. Die riemen knappen niet. Maar als jij je voor de zekerheid liever aan me vasthoudt, vind ik het ook goed. Kijk we zijn al bijna op de grond.'

Inderdaad scheerde de draak nu vlak over de grond, met voor zich een viertal reeën. Even vermeerderde hij wat vaart door een extra vleugelslag en toen grepen zijn

klauwen de reeën bij hun kop vast. In de vlucht schudde hij ze heen en weer, waardoor ze hun nek braken. Toen vloog hij verder richting het kleine meer, dat zich vlak bij hen bevond. Hij had het, toen hij hoog in de lucht vloog, opgemerkt en, wetende dat mensen hun kamp het liefst bij vers water maakten, had hij besloten daar de laatste nacht te rusten.

‘Air, laat me alsjeblieft eerst naar het bos gaan, voordat jij je weer uitkleedt,’ klonk de smeekbede van Broeg, toen hij zag dat Air haar kleding weer beval zich los te maken. Verbaast keek Air Broeg aan en vroeg toen:

‘Vind je het zo vervelend om me naakt te zien? Oh ja, dat is weer iets van de regels die hier op Utapie gelden. Lheto zorgde er ook al altijd voor dat hij me niet naakt hoefde te zien. Hij vertelde me dat hier eigenlijk alleen een getrouwde man en vrouw elkaar naakt mogen zien. Waarom eigenlijk?’

‘Dat klopt niet helemaal. Als een stel zich tot elkaar aangetrokken voelt, dan zien ze elkaar ook wel een naakt. Er zijn zelfs stellen die voor hun huwelijk al paren, maar dat vinden de meesten niet normaal. Volgens de priesters hebben de goden dat ook verboden,’ was Broeg zijn antwoord en hij vervolgde:

‘Ik zelf heb er niet zoveel problemen mee als mensen die niet met elkaar getrouwd zijn elkaar naakt zien of met elkaar paren. Dat moeten ze zelf weten, zolang ze het maar beiden willen.’

‘Goed Broeg, ik zal er rekening mee houden,’ zei Air. ‘Ga jij maar hout halen dan wacht ik met het uittrekken van mijn kleren tot je weg bent.’

Het was tegen de middag dat Dragonos Utopiles lande op het intussen geheel opgeruimde kazerneterrein in de stad

Mentis. De soldaten hadden een buitengewone prestatie geleverd door de enorme puinhoop, die Dragonos Utopiles en Isandra hadden gemaakt om hun vrienden uit de magievrije kamer te bevrijden, helemaal op te ruimen. Ze hadden bijna de helft van de kazerne moeten afbreken in verband met het gevaar voor instorting, maar nu waren alle brokstukken weg en konden de mannen weer beginnen met het opbouwen.

De draak was intussen al zo vaak geland, dat het de mensen die het zagen al niet eens meer verontrustte. Nee, dan waren er wel andere problemen. Bijvoorbeeld hoe de strijd tegen de indringers verliep en wat er met Ran-Ti gebeurd zou zijn, nu die verdwenen was.

Toen Air en Broeg van de draak afstegen, werden ze overstroomd met vragen. Ze wimpelden alles af en zeiden dat ze eerst met de koning en koningin wilden praten, maar dat de bevolking zich voorlopig geen zorgen meer hoefde te maken.

Lyn en Achien kwamen al naar buiten, gewaarschuwd door een soldaat op de uitkijk had gestaan. Toen die de draak gezien had, was hij hen meteen gaan waarschuwen. 'Hoe verloopt de strijd, hebben jullie meer soldaten nodig of zijn ze er nog niet? Waar zijn de andere magiërs, zijn ze allemaal nog in leven? Toe, zeg eens wat,' ratelde Achien. Air lachte en ze antwoordde:

'We krijgen helemaal geen kans om iets te zeggen. In het kort is het zo dat de aanval is afgeslagen. Het heeft vreselijk veel levens gekost omdat wij onze magie kwijt waren, maar op het laatste moment is alles goed gekomen. Als we nu eens naar binnen gaan, dan zullen we het hele verhaal vertellen. Ga jij ook mee of wil jij beginnen met het uitzoeken van de mannen die je mee wilt nemen Broeg?'

‘Ik wil eerst weer gewone grond onder mijn voeten voelen en dan een fatsoenlijke maaltijd met een stevige kan bier. Morgen begin ik met het selecteren, dan is het nog vroeg genoeg,’ antwoordde die.

‘Goed, ik lust ook wel weer een hap eten en wat te drinken. Kom, dan gaan we binnen verder.’

Toen ze allemaal van eten en drinken voorzien waren vertelden Broeg en Air het hele verhaal van het gevecht en alles wat daaromheen gebeurd was.

Toen ze eenmaal uitgepraat waren stelde Lyn een aantal vragen, die ze kort beantwoorden. Daarna vroeg Air of zij er bezwaar tegen hadden dat de vrouwtjes Quersten voorlopig op Utapie bleven wonen, totdat ze veilig naar hun eigen eiland terug konden. Lyn antwoordde dat hij geen bezwaar had en keek daarna vragend naar Achien. Die was echter nog behoorlijk ontdaan, nu gebleken was dat Jel in werkelijkheid de god Ranmindin was. Ze had hem als een normale man behandeld en ook haar dochters hadden hem met allerlei dingen geplaagd. Toen ze hier over begon wuifde Air haar zorgen lachend weg en zei:

‘Maak je daar alsjeblieft niet druk om. Ranmindin is Jel en omgekeerd. Ik kan me niet voorstellen dat hij het anders gewild had dan zoals het nu gegaan is. Maar vind jij het ook goed dat de vrouwtjes blijven?’

‘Natuurlijk kunnen ze blijven. We kunnen ze toch niet terugsturen en aan hun lot over laten?’

‘Fijn dat jullie zo reageren, maar nu even wat anders. Ik ving op dat er een probleem met Ran-ti is?’, vroeg Air verder.

‘Ran-ti is naar de tempel van Ranmindin gegaan en daarna niet meer gezien. We vrezen dat hem wat overkomen is. Misschien dat hij van ouderdom gestorven is, maar we hebben geen lichaam gevonden,’ antwoordde

Lyn.

-Ik geloof niet dat hij gestorven is, daar was zijn magie veel te sterk voor. Mij lijkt het dat je in de tempel van Ranmindin moet zijn. Hij sprak Jel direct al aan met Ranmindin, dus hij wist wie Jel was,- dacht Magmara naar Air.

Air knikte en reageerde:

-Je kon wel eens gelijk hebben Magmara. Ik denk dat ik vanmiddag nog naar de tempel ga om te proberen hem te vinden.-

Daarna richtte ze zich weer tot Lyn en sprak:

‘Volgens Magmara kan hij in de tempel van Ranmindin zijn. Hij wist, of dacht te weten, dat Jel de god van het vuur was. Ik wil er graag naar toe om te proberen hem te vinden. Wil jij met me meegaan Lyn, jij kent hem goed.’

‘Prima,’ was het korte antwoord. Meteen riep hij een soldaat en vertelde hem dat er twee paarden gezadeld moesten worden.

Lyn en Air reden naast elkaar de straat van de tempels in. Toen ze voorbij de tempel van de godin Agyala reden

voelde Air hoe een vreemde, prettige opwinding zich van haar meester maakte. Vreemd, want van Agyala wist ze niet anders dan dat Agy-ti en zijn beide dochters haar aanbaden en dat die dachten dat Magmara Agyala was.

Ze reden door naar de tempel van Ranmindin en stegen daar af. Lyn klopte op een kleine zijdeur, waarin al snel een luikje geopend werd door een priester. Bij het zien van de koning opende hij de deur en liet beiden binnen.

‘Waar is Ink?’, vroeg Lyn, doelend op de opperpriesteres.

‘Ze is in de zaal van onze god,’ was zijn antwoord. Lyn liep een korte gang in die uitmondde in een enorme zaal. Air keek verbaast rond, zich afvragend hoe het mogelijk

was dat een dergelijk grote zaal in deze tempel paste. Het had beslist met magie te maken.

In het midden van de ruimte bevond zich een beeld, met daaromheen een soort gracht van ongeveer tien passen breed. Er was geen water in die gracht, maar vuur. Vlammen van ongeveer een pas hoog omgaven het beeld en voorkwamen dat er iemand in de buurt van het beeld kon komen, hoewel er geen hitte van de vlammen af kwam.

Aan de rand van de vlammenzee knielde, in gebed verzonken, een vrouw. Toen ze de bezoekers opmerkte beëindigde ze haar gebed. Ze stond op en liep naar Lyn en Air, die eerbiedig op korte afstand stonden te wachten. Air zag dat de vrouw gekleed was in een lange, witte jurk. Aan de voorkant versierd met, in goud, links een grote cirkel, rechts een kleine cirkel en daaronder een grote vlam die hen scheidde. Het symbool van Ranmindin.

‘Lyn, wat kan ik voor u doen?’, vroeg ze, ondertussen Air opnemend. Hij antwoordde:

‘Lnk, ik ben op zoek naar Ran-ti. Hij wordt al een tijd vermist en nu denken de magiërs dat hij mogelijk in deze tempel kan zijn. Heb jij hem gezien?’

‘Ik wist niet dat hij vermist was, anders had ik u laten weten dat die oude dwaas hier in de tempel is,’ en met enig verwijt in haar stem vervolgde ze: ‘U en Achien zijn hier ook al een tijd niet geweest om te bidden.’

‘Ik weet het Lnk, maar er waren ernstige zaken die onze aandacht op eisten. Ik weet dat Ranmindin ons dit vergeeft.’

De woede in de stem van Lnk was niet te missen toen ze stemverheffing riep:

‘Wat denkt u wel. Dat Ranmindin het zo maar vergeeft